

Muž na létajícím koberci

Kryštof Maňas

II. kategorie

Malou štěrbinou ve zdi se do místnosti prodral uzounký paprsek světla. Vyzáblý pozůstatek lidského tvora, ležící na improvizovaném slaměném lůžku, ztěžka otevřel oči a pohlédl na stropní výzdobu tvořenou dlouhými provazci bílé plísně. "Takže jako vždycky." Zamumlal si sám pro sebe a otočil se na bok.

Místnost měla půdorys osmiúhelníku a její zdi byly bíle omítnuty, ve spleti složité stropní klenby, nad středem místnosti, se nacházel malý otvor, rovněž ve tvaru osmiúhelníku, kterým sem pronikalo jasné sluneční světlo, to zvýrazňovalo důležitost mahagonového pultu, stojícího uprostřed místnosti. Abdulovi tohle místo, vlastně celá tahle zatracená země připomínala vybělenou schránku korálu, krásnou, křehkou, ale mrtvou, bez nějakého uplatnění v ekosystému, dávno zemřelého krále, co si nechce připustit, že už na tomto světě nevládne. „Asi tušíte, že jsem vám po deseti letech neudělal milost pro nic za nic?“ ozval se zpoza pultu kdysi nejspíš skvostný stařecký tenor, křehký zrovna tak jako ta schránka korálu.

Úzký paprsek slunečního světla, vůně vlhké plísně, všudypřítomná pachutí slané mořské vody, vzdálené hučení příboje. Tuto harmonii ubíjející každodennosti však přerušil čísi hlas: „Vstávejte, parchanti, dneska je váš šťastnej den!“ Sténání probuzených, šoupání nohou, i radostné výkřiky. Cely se vyprazdňovaly. Až na jednu. „To platí i pro tebe, Peršane!“ Zahulákal bachař směrem k vyzáblému muži, který nehybně ležel na improvizovaném slaměném lůžku. "Jsem Iráčan," opravil jej muž trpělivě v lámané latině a posadil se. Nezdálo se však, že by se měl k odchodu. „Ať seš kurva kdo seš, řek sem, že máš vstát a jít s ostatníma!“ Bachařův obličej připomínající nahnílé jablko přecházel z lehké červené do sytého nachu. Iráčan věnoval svému trýzniteli klidný, téměř otcovský pohled, jako by říkal, však ti to dojde blbečku, že ti skoro hovno rozumím, čímž jej pochopitelně rozzuřil ještě víc. Pak prohlásil: „Tak tedy půjdu, inšalláh.“ (Dá-li Bůh) A dál nehnutě seděl na místě.

O chvíli později, když jej vlekli dlouhými chodbami pevnosti Agónie, přemýšlel o tom, zdali nebyla jeho symbolická demonstrace odporu přece jen trochu zbytečná. Jemný sluneční svit, vůně dalmatských vín, všudypřítomná pachutí slané mořské vody, vzdálené hučení příboje. Příjemnou atmosféru sladkého zapomnění všech lidských útrap však narušoval hubený, vysoký černovlasý muž stojící uprostřed puritánsky zařízené místnosti jako zuhelnatělý pilíř, který tu zbyl ze starých časů, a už nemá co podpírat. Abdul Ibn al-Ibrahim, Iráčan z Basry, stál klidně a nehnutě, ostatně tak jako před chvílí seděl, jen jeho oči, žluté jako oči dravého ptáka, bedlivě provrtávaly okolí. Místnost v jejímž středu stál, měla půdorys hvězdy, z každého jejího cípu vyrůstaly hladké, štíhlé sloupy, postupně se křížící a měnící se ve složitou klenbu, jež podpírala strop. V místě, kde se žebra klenby sbíhala do jednoho bodu, byl ve stropě malý otvor, rovněž ve tvaru hvězdy, kterým dovnitř pronikalo téměř mystické světlo.

To dopadalo přesně doprostřed desky mahagonového stolku, na kterém ležely vysoké (avšak uspořádané) komínky spisů a všelijakých ležster. „Jistě tušíte že jsem vám po sedmi letech neudělal milost pro nic za nic," ozvalo se zpoza haldy papírů. „Nic jiného jsem ani nepředpokládal," zazněla odpověď. V té chvíli správce Septim uznal, že by možná nebylo

špatné mluvit se subjektem v tváři v tvář, a vyklonil se přes onu důmyslně vystavěnou hradbu byrokracie. „Subjekt“ však nehodlal být pouze subjektem a pohlédl správci Septimovi do šedivých očí. Ačkoli by se to nemuselo zdát, byl to nejdůležitější okamžik celé budoucí konverzace, správce Septim totiž hodnotil lidi podle schopnosti snést jeho pohled. Abdul však trpělivě zkoumal ta ledovcová jezera v zamrzlé krajině správcova obličeje a tvářil se klidně, téměř bezvýrazně. Ve skutečnosti však hleděl do dvou kulatých lesklých zrcadel, skleněných třpytivých ploch, jež odrážela jeho minulost: před očima se mu míhaly nezřetelné obrazy: nešťastná matčina tvář, švelení mezopotámských bažin, znechucené pohledy všech blízkých, ten tolik nepřírozeně dospělý, přísný, káravý pohled jeho bratra Aliho, prach nikam nevedoucích cest. A hvězdné noci na vrcholku nejvyšších dun, s ní, s Ní. Abdulovi se z koutku oka skutálela stříbrná perlička a zmizela někde v houštinách divokého plnovousu.

Správce Septim se usmál, byl to takový ten slizký sadistický úsměv, který prozrazuje záporáka. Abdul ale věděl že nevyhrál, jeho protivník byl totiž křehký jako vybělená schránka korálu. Kdysi hýřila barvou a krásou, teď je však mrtvá. Ten vybělený stařec před ním byl vlastně uvnitř mrtvý. „Tak co pro mě máte?“ zeptal se Abdul a zdánlivě pokračoval ve hře na formality. Septim se musel naklonit přes stůl, aby Abdulovi podal svitek pergamenu, opatřený pečeti. Ten jej rozvinul (pečeť byla již rozlomená) a začal číst. „Myslel sem si, že muž, který ovládá nejvyspělejší říši světa, dokáže uhlídat vlastního syna,“ neodpustil si jízlivou poznámku Abdul. „Dávám vám možnost získat svobodu, na to zapomínáte!“ ozval se Septim hrozivým tónem. „Nezapomínám,“ odvětil Abdul. „Samozřejmě pojedu hledat vašeho syna, jen si nemohu nechat ujít příležitost, abych vám nesdělil toto: Zase vám západákům, co prý zachraňujete svět, my, vaši nepřátelé, zachraňujeme prdel.“